Якось давно, в темний осінній вечір, довелось мені пливти похмурою сибірською рікою. Раптом на завороті ріки, попереду, під темними горами блимнув вогник.

Блимнув яскраво, сильно, зовсім близько...

— Ну, слава богу! — сказав я з радістю,— близько нічліг!

Гребець обернувся, поглянув через плече на вогонь і знов апатично наліг на весла.

— Далеко!

Я не повірив: вогник так і стояв, виступаючи вперед з непевної тьми. Але гребець був правий: виявилося, справді, далеко.

Властивість цих нічних огнів — наближатись, перемагаючи тьму, і блискотіти, і обіцяти, і вабити своєю близькістю. Здається, от-от іще два-три удари веслом,— і путь скінчиться... А тимчасом — далеко!..

І довго ще пливли ми по темній, як чорнило, ріці. Міжгір'я і скелі випливали, насувались і відпливали, залишаючись позаду й гублячись, здавалося, в безкраїй далині, а вогник усе стояв попереду, переливаючись і ваблячи,— все так само близько, і все так само далеко...

Мені часто згадується тепер і ця темна ріка, затінена скелястими горами, і цей живий вогник. Багато вогнів і раніш і потім вабили не одного мене своєю близькістю. Але життя тече все в тих же похмурих берегах, а вогні ще далеко. І знов доводиться налягати на весла...

Але все-таки... все-таки попереду — вогні!..

1900 p.